

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudců Mgr. Alexandra Krysla a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně:

D. T. D.

bytem P.

zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou

sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2021, č. j. MV-26055-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2021, č. j. MV-26055-4/SO-2021, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 19.450 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2021, č. j. MV-26055-4/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 12. 2020 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla I. podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a II. stanovena lhůta 60 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně předně namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaná se coby odvolací správní orgán nedostatečně a nesprávně vypořádala s odvolacími námitkami, jimiž žalobkyně brojila proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu coby rodinného příslušníka občana Evropské unie a nepřezkoumala dostatečně soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Vzhledem k výše uvedenému a s ohledem na skutečnost, že dle judikatury správních soudů se pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí považuje řízení před správním orgánem I. a II. stupně za jeden celek, vychází následující žalobní body především z již uplatněných, avšak nesprávně posouzených odvolacích námitek.
3. Žalobkyně namítá, že ve věci nebyl zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu. Žalobkyně se domnívá, že předloženými listinnými důkazy dostatečně prokázala splnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalobkyně rovněž správnímu orgánu navrhla, v případě pochybností na jeho straně, provedení účastnického výsledku žadatelky a jejího partnera. Provedení výsledku by tak jistě prokázalo existenci a trvalost jejího vztahu k občanovi Evropské unie a jejich soužití ve společné domácnosti, neboť se jedná v typově obdobných případech o nejvhodnější důkazní prostředek k prokázání kvalifikovaného vztahu ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Jestliže správní orgán I. stupně navrhovaný výsledek neprovedl, měl rozhodnout na základě již doložených listinných důkazů zcela nepochybně svědčících o postavení žadatelky coby družky pana M. K. v souladu se zásadou *in dubio mitius* ve prospěch žadatelky tak, že žádosti vyhoví. Žalobkyně je přesvědčena, že v řízení plně dostala své povinnosti tvrzení a důkazní. Správní orgán naopak, tížen břemenem důkazním stran prokázání naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti, své břemeno neunesl. Správní orgán zcela rezignoval na řádné objasnění skutkového stavu, když neprovedl navrhované výsledky. K tomu je třeba uvést, že správní orgán I. stupně radikálně změnil svou správní praxi, když v současné době přistupuje v řízení o žádostech o povolení k přechodnému pobytu velmi zřídka a téměř vždy neprovedení výsledku odůvodňuje tím, že postavení rodinného příslušníka podle § 15a ZPC nebylo prokázáno listinnými důkazy. V mnohých případech, jako je například i trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC však nelze postavení rodinného příslušníka prokázat zpravidla jinak, než právě provedením výsledku, který se v obdobných věcech jeví jako naprosto vhodný a mnohdy i jediný skutečně relevantní

důkazní prostředek. Právě při provedení výsledku má správní orgán možnost si na základě přímého kontaktu s žadatelkou a jejím partnerem udělat bezprostřední a nezkrácený obrázek o kvalitě a trvalosti takového vztahu.

4. Žalobkyně dále namítá, že v její věci nebyl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) ZPC. Žalobkyně totiž splňuje veškeré zákonné podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Žalobkyně je totiž partnerkou pana M. K., nar. X, státní příslušnost: Bulharsko, se kterým žije v trvalém partnerském vztahu ve společné domácnosti. Žalobkyně se se svým druhem seznámila v roce 2018 v práci a postupně se jejich vztah prohluboval a stali se z nich nejprve přátelé, až se z nich stali životní partneři. Milostné partnerství je poji od října roku 2019. V době před vyhlášením zákazu volného pohybu žalobkyně se svým druhem také hodně cestovali a poznávali krásy Čech, když spolu navštívili kupříkladu Karlovy Vary, Prahu, či Mariánské Lázně. V současné době je žalobkyně v domácnosti, zatímco její partner dochází do zaměstnání, kde pracuje jako operátor skladu a zabezpečuje tak společnou domácnost po stránce finanční. Žalobkyně a její partner jsou do sebe vzájemně hluboce zamilováni a v současnosti spolu žijí ve společné domácnosti na adrese P., kam se spolu přestěhovali z předchozího bydliště v K. ulici, jak ostatně vyplývá i z potvrzení jejího partnera o přechodném pobytu na území. V tomto ohledu žalobkyně v reakci na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že nesprávné uvedení adresy v odvolání bylo způsobeno toliko administrativní chybou právního zástupce žalobkyně.
5. Správní orgány pochybily, když neprovedly navrhované výsledky žadatelky a jejího partnera k prokázání trvalosti jejich vztahu a zároveň přitom dostatečně neodůvodnil, proč takovému důkaznímu návrhu nevyhovuje. Žalobkyně uvádí, že ze samotné povahy prokazovaných skutečností, kdy se v řízení prokazuje trvalost a intenzita neformálního partnerského vztahu, vyplývá, že typickým a vhodným důkazním prostředkem zpravidla bude právě provedení výsledku žadatele a jeho partnera, neboť je obtížné, respektive nemožné, tyto skutečnosti dostatečně prokázat toliko listinnými důkazy. Závěr žalované, že již na základě doložených listinných důkazů bylo zřejmé, že se nejedná o trvalý partnerský vztah, je dle přesvědčení žalobkyně nesprávný a v rozporu s obsahem správního spisu, neboť na základě všech doložených důkazů, zejména čestných prohlášení a fotografií lze v jejich vzájemném souhrnu dospět k závěru o trvalosti partnerského vztahu žalobkyně a jejího partnera, respektive nelze rozhodně dospět k závěru, že jejich vztah trvalý není. Takto učiněný závěr je tedy v rozporu s provedeným dokazováním.
6. Žalobkyně dále namítá, že došlo k porušení jejího práva na respektování soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího partnera chráněné článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího partnera. Žalobkyně je trvalým partnerem pana M. K. podle § 15a odst. 2 písm. b) ZPC, se kterým dlouhodobě sdílí společnou domácnost. Plánují společnou budoucnost a přejí si spolu zůstat i nadále. Žalobkyně pobývá na území České republiky několik let. Za tu dobu se plně integrovala do české společnosti a má zde pevné sociální a rodinné vazby, které nelze opomenout. Vytvořila si hluboký citový vztah ke svému partnerovi a oba dva Českou republiku považují za svůj domov a mají zde veškeré zázemí. Zamítnutí žádosti a s tím spojená povinnost vycestovat ve stanovené lhůtě z území České republiky tak silně zasahuje do jejího partnerského vztahu, dalších sociálních vazeb vytvořených za dobu jejího pobytu na území, a do jejího rodinného a soukromého života.

7. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právy jejího partnera, bulharského občana M. K., jenž využil právo volného pohybu a pobytu a usadil se v České republice, která vyplývají z jeho postavení občana Evropské unie zakotvenými zejména v SFEU a Směrnici 2004/38/ES. Součástí práva volného pohybu a pobytu je totiž také nárok na pobyt rodinných příslušníků občana Unie, který využil právo volného pohybu a usadil se v hostitelském státě, na pobyt jeho rodinných příslušníků v hostitelském státě, jsou-li tyto rodinní příslušníci občany třetí země.
8. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán I. stupně a žalovaná pochybily, když v rozporu s § 27 správního řádu neustanovily jako účastníka řízení jejího druha pana M. K., nar. X, občana Bulharské republiky, a nejednali s ním jako s účastníkem řízení. Je přitom zřejmé, že rozhodnutí se druha žalobkyně bezprostředně dotýká, neboť právě s ním chce žalobkyně na území České republiky žít a právo žalobkyně na pobyt na území je odvozeno od práv pana M. K. vyplývajících z jeho postavení občana EU, který v České republice využil práva na volný pohyb a žije s žalobkyní v trvalém partnerském vztahu ve společné domácnosti na adrese P..
9. Žalobkyně dále namítá, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán I. stupně se dostatečně nevypořádal s vyjádřením žalobkyně k podkladům před vydáním rozhodnutí a žalovaná tento postup abrobovala.
10. Žalobkyně dále namítá rozpor napadeného rozhodnutí s právem Evropské unie, neboť je v naprosto zřetelném rozporu s účelem a smyslem Směrnice Rady Evropské unie 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, neboť je to právě tato Směrnice, z níž pramení tento pobytový status a jeho implementace do českého právního řádu. Zákon o pobytu cizinců je pak nutné vykládat na vždy ve světle účelu a smyslu Směrnice.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí Komise č. j. MV-26055-4/SO-2021 ze dne 15. 4. 2021, tudíž nebude ve stanovisku k žalobě podrobně rozváděn. Námitky uváděné v podané žalobě jsou obsahově shodné s námitkami uvedenými v odvolání. S ohledem na to ve většině odkazujeme na odůvodnění rozhodnutí Komise č. j. MV-26055-4/SO-2021 ze dne 15. 4. 2021, ve kterém byly předmětné námitky řádně vypořádány.
12. K námitce, že napadeným rozhodnutím dojde k narušení vztahu žalobkyně s jejím druhem panem M. K. a napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího druha, Komise odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018 – 44.
13. Komise opakovaně upozorňuje, že břemeno „hodnověrného doložení“ splnění podmínky dle § 15a zákona č. 326/1999 Sb. leží na cizinci, který má důvody podání žádosti nejenom sám tvrdit, ale také je hodnověrně doložit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 95/2013 ze dne 6. 11. 2013), a to zpravidla před vydáním napadeného rozhodnutí. Závěr správního orgánu I. stupně i Komise o tom, že vztah mezi žalobkyní a jejím druhem nelze označit za trvalý partnerský vztah, je zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Správní orgány posoudily vztah mezi partnery na základě podkladů, jež žalobkyně v průběhu řízení o své žádosti doložila (čestná prohlášení), dále pak na základě provedených důkazů (pobytová kontrola), přičemž vzaly v úvahu všechna

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zákonem č. 326/1999 Sb. stanovená kritéria (povahu, pevnost a intenzitu vztahu), a zcela správně uzavřely, že jejich vztah není trvalým a intenzivním partnerským vztahem. Komise uvádí, že žalobkyně k žádosti doložila k prokázání splnění podmínky ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb. pouze čestná prohlášení. Důkazní prostředek (čestná prohlášení) však nelze s ohledem na zákon č. 500/2004 Sb. akceptovat. Podle § 53 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. je „předložení listiny v případech a za podmínek stanovených zvláštním zákonem možné nahradit čestným prohlášením účastníka nebo svědeckou výpovědí“. Zákon č. 326/1999 Sb. však cizincům neumožňuje, aby určité skutečnosti byly prokazovány čestným prohlášením. Komise dodává, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2017, č. j. 10 Azs 302/2016-41 k podobné otázce uvedl následující: *„Pokud je tedy cizinec pasivní a nepředloží k výzvě doklady žádné, nebo jen takové, které se k jeho věci zjevně nevztahují, nemůže se svou*

14. *žádostí uspět.*“ Komise doplňuje, že provedeným dokazováním ve správním řízení, nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování, přičemž samotné dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Dále Komise dodává, že z provedené pobytové kontroly vyplynula skutečnost, že spolu žalobkyně a její druh nežijí. Komise uvádí, že jak správní orgán I. stupně správně žalobkyni poučil, společnou domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Žádné potvrzení, jež by dokazovalo například úhradu nákladů na bydlení žalobkyně a jejího druhu však na základě výzvy správního orgánu I. stupně nebylo doloženo. Komise shledává, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, a na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019 – 45. Komise je toho názoru, že správní orgán I. stupně zákonem a judikaturou kladeným požadavkům na dokazování dostál, přičemž jeho závěr, je zcela v mezích správního uvážení. K věrohodnému prokázání splnění podmínky rodinného příslušníka dle § 15a zákona č. 326/1999 Sb., Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 95/2013 ze dne 6. 11. 2013, vydaném ve věci žádosti dle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2010, ve kterém soud uvedl, že *„žadatel nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní, přitom uvádí a dokládá správnímu orgánu pouze takové skutečnosti, které sám uzná za vhodné s ohledem na ochranu svého práva na soukromí.“* NSS v citovaném rozsudku dále uvádí, *„že záleží proto pouze na žadateli, jakým způsobem doloží splnění podmínek ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. jaké hodnověrné, ucelené, konzistentní a vzájemně se doplňující skutečnosti uvede tak, aby v každém individuálním případě byl zákonem předpokládaný trvalý citový a jiný vztah s občanem EU hodnověrně prokázán.“* Komise dále sděluje, že správní orgán I. stupně při posuzování trvalosti partnerského vztahu hodnotí řadu dalších kritérií, mezi nimiž je i například způsob, jakým se partneři finančně podílí na chodu společné domácnosti. Zjištěné skutečnosti pak mohou svědčit ve prospěch trvalosti partnerského vztahu či nikoli. Ze spisového materiálu Komise zjistila, že žalobkyně nepostupovala při prokazování postavení rodinného příslušníka dle zaslané výzvy k odstranění vad podané žádosti, a rovněž věrohodné důkazy prokazující jejího postavení rodinného příslušníka nedoložila ani k odvolání. Žalobkyně tedy neunesla důkazní břemeno, přestože je podle zmiňovaného ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb. povinna označit důkazy na podporu svých tvrzení.
15. K námitce, že správní orgány neustanovily pana M. K. jako účastníka řízení dle § 27 zákona č. 326/1999 Sb., Komise uvádí, že na druhu žalobkyně není automaticky nahlíženo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jako na účastníka řízení. Pokud se za něj považuje, mohl si požádat o přiznání postavení účastníka řízení dle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. Komise také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, dle něhož „z hlediska obou forem účastenství není rozhodující, zda je rodinný vztah skutečný či pouze předstíraný či zcela formální, ale to, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. Dotčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem“.

16. Komise shrnuje, že je toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.

IV.

Replika žalobkyně

17. Žalobkyně se domnívá, že vyjádření žalovaného správního orgánu nepřináší žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné zpochybnit důvodnost podané žaloby. Žalovaná ve svém vyjádření poukazuje na skutečnost, že dle jejího názoru žalobkyně hodnověrně neprokázala trvalost partnerského vztahu a neunesla tak důkazní břemeno stran prokázání postavení rodinného příslušníka ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná přitom odkazuje na vybranou judikaturu Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího správního soudu. Žalovaná se však ve svém vyjádření nevyjádřila k podstatě žalobní argumentace, a sice skutečnosti, že žalobkyně navrhovala k prokázání. Žalobkyně rovněž správnímu orgánu navrhla, v případě pochybností na jeho straně, provedení účastnického výsledku žadatelky a jejího partnera. Provedení výsledku by tak jistě prokázalo existenci a trvalost jejího vztahu k občanovi Evropské unie a jejich soužití ve společné domácnosti, neboť se jedná v typově obdobných případech o nejvhodnější důkazní prostředek k prokázání kvalifikovaného vztahu ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ZPC. Ze samotné povahy prokazovaných skutečností, kdy se v řízení prokazuje trvalost a intenzita neformálního partnerského vztahu, je zřejmé, že typickým a vhodným důkazním prostředkem zpravidla bude právě provedení výsledku žadatele a jeho partnera, neboť je obtížné, respektive nemožné, tyto skutečnosti dostatečně prokázat toliko listinnými důkazy. Dále je třeba uvést, že dle názoru žalobkyně zákon nezapovídá možnost přihlédnout jako k důkazu také k čestným prohlášením účastníků řízení a dalších osob.
18. Pokud se jedná o tvrzení žalované, že z provedené pobytové kontroly vyplynulo, že žalobkyně a její druh spolu nežijí, pak s takovým závěrem nelze souhlasit. Žalobkyně si dovoluje k této replice přiložit rozhodnutí cizinecké policie ze dne 11. 5. 2021, č.j. KRPP-96468-47/ČJ-2020-030022, v němž cizinecká policie na základě důkladně provedeného dokazování dospěla k jednoznačnému závěru o tom, že žalobkyně je rodinným příslušníkem jejího druha. Cizinecká policie ve věci řízení o správním vyhoštění žalobkyně provedla výslech žalobkyně a dva výslechy jejího druha v postavení svědka a následně též v postavení účastníka řízení a zároveň provedla šetření několika pobytovými kontrolami a na základě takto důkladně zjištěného stavu věci dospěla k jednoznačnému závěru, že

žalobkyně a její druh spolu tvoří trvalý partnerský vztah. Pokud by správní orgán I. stupně ve věci přechodného pobytu provedl alespoň výsledky žalobkyně a jejího partnera, případně opakované pobytové kontroly, jak provedla cizinecká policie v řízení o správním vyhoštění, byl by zjištěn stav věci bez důvodných pochybností a správní orgán by dospěl k závěru o důvodnosti podané žádosti o povolení k přechodnému pobytu.

19. Žalovaná dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018 poukazuje na absenci povinnosti správních orgánů se v daném případě zabývat přiměřeností napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího druha. Žalobkyně se závěry Krajského soudu v Plzni v citovaném rozsudku, opřené o judikaturu Nejvyššího správního soudu, pochopitelně souhlasí. Žalovaná však dle názoru žalobkyně tyto závěry nesprávně aplikuje na případ žalobkyně. V případě žalobkyně totiž žalobkyně a její druh již v řízení před správními orgány tvrdily konkrétní skutečnosti, které svědčí o nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího druha. Správní orgán I. stupně, potažmo žalovaná, tak měly povinnost v duchu citované judikatury posuzovat přiměřenost zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího druha na základě přímé aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V.

Ústní jednání

20. V rámci ústního jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

22. Žaloba je důvodná.
23. Předmětem sporu je posouzení, zda správní orgány dostatečným způsobem zjistily skutkový stav pro závěr, že žalobkyně není trvalou partnerkou občana Evropské unie, s nímž by žila ve společné domácnosti, a tedy není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že *„za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.“* Žalobkyně konkrétně zpochybňuje skutečnost, že ze strany správních orgánů nebyl proveden výsledek žalobkyně a jejího partnera, pana M. K., za účelem zjištění povahy a trvání jejich vztahu.
24. Podle mínění soudu jsou námitky žalobkyně vůči způsobu zjišťování skutkového stavu důvodné. Napadené rozhodnutí ve vztahu k této otázce obsahuje rozsáhlou argumentaci stran charakteru řízení v nyní projednávané věci, které je ovládáno zásadou dispoziční, vymezení povinností cizince v takovém typu řízení, jehož stíhá povinnost tvrdit všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení věci a navrhnout k jejich prokázání důkazy, včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odkazů na relevantní judikaturu kasačního soudu (viz strana 9 – 10 napadeného rozhodnutí). Soud se v obecné rovině s těmito východisky žalované plně ztotožňuje, na rozdíl od ní má však za to, že žalobkyně v nyní projednávané věci jednala v souladu s právě uvedenými požadavky.

25. Soud zdůrazňuje, že je nezbytné důsledně odlišovat mezi povinností tvrzení a povinností důkazní a jim odpovídajícími břemeny. Napadené rozhodnutí tak zcela důsledně nečiní. Soud ve shodě s judikaturou uvedenou žalovanou v napadeném rozhodnutí uvádí, že v řízení o žádosti je na žadateli, aby správnímu orgánu nejprve svými tvrzeními předestřel skutkovou verzi reality, která bude následně předmětem důkazního řízení, v němž se bude na základě provedených důkazů (listin, výpovědí apod.) hodnotit pravdivost tvrzení žadatele. Z právě uvedeného vyplývá, že důkazní řízení nemůže proběhnout za situace, v níž by žadatel nedostal své primární povinnosti, tj. tvrdit rozhodné skutečnosti. Jinak řečeno v poměrech nyní projednávané věci by například při absenci tvrzení týkajících se povahy a kvalit vztahu žalobkyně s jejím druhem nebylo možné tyto nahrazovat prováděním výsledků žalobkyně a jejího druha. Žalovaná se však touto cestou ve svých úvahách nevydala, když uzavřela „že účastnice řízení tímto neunesla důkazní břemeno, přestože je (...) povinná označit důkazy na podporu svých tvrzení (viz strana 10 uprostřed napadeného rozhodnutí)“, což následně opět zopakovala i ve vyjádření k žalobě (viz 14 rozsudku poslední věta). Daný závěr žalované implikuje, že tvrzení žalobkyně v žádosti, resp. jejích doplnění, ohledně jejího vztahu byla perfektní, neboli byla způsobilá být předmětem důkazního řízení. S tím se soud po seznámení se s obsahem správního spisu plně ztotožňuje. Z tvrzení žalobkyně ve správním řízení v tomto směru vyplývá popis vztahu s občanem EU M. K., který je potenciálně způsobilý naplnit kvality vztahu vyžadovaného § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců – co se týče jeho délky, vedení společné domácnosti, uspokojování vzájemných potřeb a partnerské péče. To, zda jsou žalobkyní uvedené skutečnosti pravdivé, je předmětem dokazování. Na rozdíl od žalované má však soud za, že žalobkyně i v tomto směru dostala svým povinností a navrhla za účelem prokázání svých tvrzení účastnický výsledek, zároveň výsledek svého partnera. Soud má za to, že tyto důkazní návrhy jsou zcela logické, v tomto typu řízení představují ideální nástroj pro správní orgán k ověření skutečností vyplývajících z písemných podání žadatelky. Žalovaná se proto mýlí, když uzavřela, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, naopak pochybila žalovaná, když bezdůvodně odmítla provést žalobkyní navržené důkazy, v důsledku čehož nemohl být řádně zjištěn skutkový stav pro posouzení věci.
26. Naopak soud neshledal důvodnou námitku opírající se o tvrzení, že zda správní orgány pochybily, když nejednaly s partnerem žalobkyně jako s účastníkem řízení. Je třeba si uvědomit, že tvrzené dotčení se týká výlučně partnera žalobkyně - pouze on se tedy mohl bránit proti tomu, že nebyl vzat jako účastník řízení. Jak vyplývá z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět zkrácení na právech hmotných i procesních. Žalobkyně se může domoci ochrany pouze proti porušení těch vlastních práv, na nichž byla rozhodnutím sama zkrácena, nikoliv porušení práv jiného subjektu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141).
27. Soud s ohledem na výše vymezený rozhodovací důvody o nedostatečném zjištění skutkového stavu se nemohl z důvodu předčasnosti zabývat otázkou přiměřenosti zásahu do

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

osobního a rodinného života žalobkyně. Nejprve je nutné vyřešit otázku, zda je vůbec žalobkyně v partnerském vztahu s občanem EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a teprve poté (v případě, že správní orgány dospějí po řádném dokazování k záporné odpovědi na tuto otázku) může soud zkoumat, zda došlo k řádnému vypořádání otázky přiměřenosti rozhodnutí.

28. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

29. Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz listinou – rozhodnutím cizinecké policie ve věci správního vyhoštění žalobkyně, neboť provedení daného důkazu nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby. Soud se zabýval toliko zákonností postupu žalované, nikoliv jiných správních orgánů.

IX.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů spočívajících v zaplaceném soudním poplatku za žalobu (3.000 Kč), návrhu na přiznání odkladného účinku (1.000 Kč), v odměně za čtyři úkony právní služby v plné výši, tj. 3.100 Kč/úkon, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé, replika a účast na jednání konaném před soudem, dále za jeden úkon ve výši jedné poloviny, tj. 1.550 Kč/úkon, kterým bylo sepsání návrhu na odkladný účinek, a náhradě hotových výdajů za pět úkonů právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), odst. 2 písm. a) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Celková výše přiznané náhrady nákladů řízení tedy činí 19.450 Kč. Žalované bylo určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a byla jí stanovena pariční lhůta, již soud vzhledem k možnostem žalované platbu realizovat považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 24. května 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.